

1. adventna nedelja
Pirniče, 2. decembra 2018
»Živimo še vedno v stari zavezi?«

Dragi bratje in sestre!

Z današnjo nedeljo končujemo cerkveno leto in vstopamo v nov krog. Obdobje, s katerim začenjamo bogoslužno let imenujemo adventni čas - čas pričakovanja. Ti štirje tedni adventnega časa - simbolično jih ponazarjajo štiri sveče na adventnem vencu - nas spominjajo na čas, ko Bog še ni bival med nami, na čas pred Kristusom torej, na čas stare zaveze. Vse to obdobje od stvarjenja človeka pa do Kristusovega prihoda na svet, bomo mi prehodili v štirih tednih. Rdeča nit, ki se vije skozi vso staro zavezo je prisega, ki jo je ob grehu prvega človeka Bog dal kači: *»Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo, ter med tvojim zarodom in njenim zarodom. On ti bo glavo strl, ti pa ga boš ranila na peti.«* Ljudje so se namreč skozi vso staro zavezo spraševali: kdaj pride ta, ki bo grehu strl glavo? Prepričani so bili, da bo ta prišel kot mogočen kralj, ki bo z železno palico svetu prinesel mir in pravičnost. *»Resnično, pridejo dnevi, govori Gospod«*, smo danes slišali v prvem berilu, *»ko izpolnim obljubo, ki sem jo dal Izraelovi in Judovi hiši«*.

Obdobje stare zaveze je tako pravzaprav eno samo pričakovanje izpolnitve te Božje obljube: obljube, da bo na svet poslal svojega zastopnika, Mesija, ki bo človeštvu spet prinesel mir in pravičnost. Na to je mislil prerok Jeremija, ko je Božjo obljubo Izraelovi hiši sklenil z besedami: *»In to je ime, s katerim ga bodo imenovali: 'Gospod - naša pravičnost'«*. Ko je ta, obljubljeni Mesija res prišel, ga Izraelova hiša ni prepoznala. In čakajo ga še dandanes...

Ko se danes oziramo okrog sebe opazamo, da se tudi mi obnašamo, kot da Kristus še ne bi prišel med nas: pričakuje nekakšnega odrešenika, mesija, ki bo med nas spet prinesel pravičnost. Pa smo po vsakih volitvah razočarani. Pričakujemo in hrepenimo, ob tem pa pozabljamo, da je ta, ki ga pričakujemo, v resnici že prišel, le da smo ga mi odrinili iz naše srede, ker ga nismo bili pripravljeni poslušati in se ravnati po njegovih naukih. Te, ki so nam skušali pomagati smo obsojali in zasmehovali, prepričani, da bomo zmogli sami.

Družba, ki je prepričana, da bo sama zmogla vzpostaviti red in pravičnost, je naivna, utopična družba. Ali bo zaradi interesov sebičnih posameznikov, ki jim ni mar za potrebe in stiske večine, razpadla, ali pa bo postala diktatura, v kateri bo peščica ljudi odločala o vsem. Tretja možnost je tista, o kateri nam govori mesija, Kristus, pa ga velika večina žal ne jemlje resno: to je pot vrednot,

pot odgovornosti, pot solidarnosti in skromnosti. Jezus Kristus nas vabi na to pot. Še več: on sam je ta pot. In odkar poznamo evangelij, vemo, kako po tej poti hoditi.

Če smo torej ob začetku razmišljanja rekli, da advent ponazarja obdobje stare zaveze, obdobje, ko Kristusa še ni bilo na svetu, potem smemo trditi, da Cerkev ni adventna skupnost, ni skupnost, ki bi pričakovala Odrešenikov prihod, saj ve, da je ta Odrešenik v resnici že prišel in da nam ponuja ter zagotavlja pravično družbo, če smo ga mi pripravljeni sprejeti in živeti skladno z njegovim učenjem. Po drugi strani, pa Cerkev vendarle še vedno na nek način pričakuje: ne Kristusovega rojstva med nami, pač pa njegov drugi prihod, prihod v slavi, ko bomo ljudje za svoja dejanja in odločitve dajali odgovor. Tistim, ki so sledili njegovim zapovedim bo takrat dejal: »Ozrite se kvišku in vzdignite glave; zakaj vaše odrešenje se približuje.« Upajmo in molimo, da se bomo med njimi tistega dne znašli tudi mi. Amen.